

Sygn. akt V CSK 281/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej "[...]" w G.

przeciwko C. [...] Sp. z o.o. w Ł.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 lutego 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 8 lutego 2013 r., sygn. akt V ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powódki na rzecz pozwanej 1800 (jeden tysiąc
osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki Spółdzielni Mieszkaniowej „[...]” z siedzibą w G. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 lutego 2013 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju

jurysprudencji. Zdaniem skarżącej, w n sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, wymagające wyjaśnienia, „czy elementem kosztów eksploatacji i utrzymania nieruchomości stanowiących mienie Spółdzielni są koszty ogólne rozumiane jako koszty wynikające z całokształtu działalności Spółdzielni będącej przedsiębiorcą, które nie odnoszą się wyłącznie do wydzielonej części majątku”. Powódka ani nie związała zaprezentowanego problemu ze skonkretyzowanym przepisem prawnym, ani nie przedstawiła takiego wyводу prawnego, za pomocą którego wykazałaby możliwość wystąpienia odmiennych ocen powyższego problemu.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć. W ocenie skarżącej, zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, tj. art. 29 ust. 1 w związku z art. 5 ust. 1 pkt 1, art. 8 ust. 1 i art. 19 ust. 13 pkt 11 ustawy z dnia 11.03.2004 r. o podatku od towarów i usług „w zakresie uznania, że podstawą opodatkowania podatkiem VAT są również opłaty za wieczyste użytkowanie gruntu i podatek od nieruchomości będące elementem kosztów eksploatacji nieruchomości”, a także art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 29.09.1994 r. o rachunkowości w związku z art.16a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15.02.1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych „w zakresie uznania amortyzacji nieruchomości za koszt będący elementem kosztów eksploatacji i utrzymania danej nieruchomości, nie zaś jak błędnie przyjął Sąd II instancji jedynie za odpis księgowy”. Także i w tym przypadku skarżąca nie przedstawiła argumentacji jurydycznej, mogących uzasadnić tę przyczynę skargi kasacyjnej. Nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślać się lub poszukiwać okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Należy też zauważyć, że druga z przedstawionych wątpliwości została sformułowana na tyle sugestywnie, iż już

zdaniem skarżącej nie ma możliwości dokonania odmiennej wykładni, niż ta, którą skarżąca a *contrario* wskazuje jako niepozbawioną błędu.

Wobec niestwierdzenia przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

aw

db